

Příběh Plactivý skály

*Kdo to chodí v horách, když se mlhy válí?
A kdo tiše šeptá u Plactivý skály?
Kdo po nocích v kopcích divý ohně pálí?
Komu víly do stop šalvěj nasypaly?*

Je to zvláštní místo, tam dole u Plactivý skály. Jediná cesta tam nevede a zároveň jako by se jich mezi stromama sbíhaly desítky, spletený stezky ve stráních, vyšlapaný v jehličí, no dočista jak bosejma nohama. Kolikrát jsou tu i slyšet hlasy, jen tak potichu a z dálky, občas je mezi nima dokonce jasně znát zpěv. Co je ale divný, že jsou ty hlasy slyšet i když nadohled kolem dokola není živý duše.

Ale ty štíhlý věže z plochejch opukovejch kamenů, ty jsou na první pohled nejzáhadnější. A přitom zrovna na nich není vůbec nic nepochopitelného. Občas sem někdo zajde, tuláci, trempové, různí lesní poutníci, ale leda kdo to tu zná, poněvač, jak jsem už řekla, žádná cesta do údolí k Plactivý skále nevede. A tihle lidi, mezi nima i já, někdy z čirý radosti začnou skládat kámen na kámen, ono to není zas tak jednoduchý, narovnat ty vodou ohlazený placáky třeba půldruhýho metru do výšky, no a za chvíli už tu stojí další věž, nebo promězamě kamenná modlitba k duchům hor, jestli tomu tak chcete říkat. Ale fakt jsou to jen obyčejný sloupce kamenů, rovnáný lidskejma rukama. Jenom teda co by mě zajímalo, koho prvního napadlo sesbírat na soutoku dvou horskejch potoků pod Plactivou skálou pár kamenů a naskládat je na sebe. A dala bych krk na to, že to bylo už hodně dávno, poněvač i ty nejstarší věže už jsou celý porostlý mechem, teda aspoň ty co jsou postavený dost vysoko nad oběma potokama, že je žádná jarní voda nevzala s sebou, když se v divokejch vírech žene do údolí, do rovnejch podhorskějch krajů daleko od Plactivý skály.

Já jsem vám vlastně ještě neřekla, proč má ta skalní stěna tak nezvyklý jméno. Ale kdybyste se tam někdy podívali, bylo by vám to hned jasný. Po tý vysoký rozpukaný skále pořád tečou tenký pramínky vody. Pořád, i v létě, poněvač údolí je tak strmý a hluboký, že se v poledne slunce sotva rozběhne po mělčině, po dně potoka mezi zábleskama rybích šupin, a hned zas je tu všude to šeptající šero a vlhko. No a proto skála nikdy neoschne. Leda v zimě se její pláč změní ve spoustu ledovejch kapiček, co jsou moc krásný. Ale to ví jenom málokdo, když napadnou dva metry sněhu, to už se sem nedá jen tak náhodou zabloudit.

Príbeh Plačtivý skály + Na Úteráku

Napsal uživatel B.B. Deneb + Jaroslav Šlejmar - Kutloch
Pátek, 09 Březen 2007 03:00

Vůbec nejzvláštnější je údolí Plačtivý skály v noci. Teda ono je to vždycky takový šerý místo, kde na člověka přicházejí myšlenky o kterých ani neví že je má, o kterých zatím jenom čet ve starých knihách s rozpukanou koženou vazbou, co už odnepaměti ležej na půdě. Tím spíš v noci, to se tu každé musí bát. Nahoře na loukách padá červnový soumrak, hvězdy hladějí klidnou stříbrozelenou hladinu obilného pole a usínající kvítí voní, že by se až hlava zamotala. Ale kdo vkročí do lesa, jako by vešel do jiného světa. Voda v potocích je úplně černá a dejchá od ní chlad, že zamrazí až vevnitř v kostech a skála se zdá být mnohem majestátnější než jak je vždycky. A jak oči čarodějnic přitahuje pohled, ta tmavá a neuvěřitelně vysoká stěna až k nebi, skoro jako by tam nebylo nic, jen místo vystřižený ze šedého šátku lesa a v něm prázdno, očima nepostihnutelný. Leda když zakloníte hlavu a podíváte se přímo nad sebe, prosvitne semtam mezi stromama nějaká osamělá hvězda.

Dá se tu vidět i jiné světlo, ale v takovém případě uděláte nejlíp, když se seberete a poběžíte pryč, třeba po proudu potoka, vodou, budete prolezat mezi padlejma kmenama stromů a nezastavíte se, leda až u dveří nějaký chalupy, kde vás dobrý lidi vezmou pod střechu. Víím o čem mluvím. Já jsem to totiž neudělala.

Jednou v létě jsem se bůhvíproč zdržela u skály. A když mě tam chytnul soumrak, bylo už pozdě někam chodit. Rozbalila jsem spacák v lesní trávě a koukala nahoru a najednou se mi zdálo, že tam vidím oheň. Vážně. Nahoře na Plačtivý skále. A pak se zas ozval ten tichounkej zpěv jak jsem vám o něm říkala. Ale neodezněl s prvníma tónama, naopak, pořád sílil jak vítr když se chystá na déšť. A najednou, ani nevím jak, jsem stála u té skály, dlaně pevně přitiskněny k chladu kamene. A zpívala jsem taky, s hlavou zakloněnou a zírala pořád nahoru na ten oheň. Vůbec nic jsem nechápala a zpívala, zpívala, zpívala. Ruce se samy mezi pramínkama ledový vody sunuly výš a výš, až jsem nemohla dosáhnout a tiskla se ke skále celá.

Pak v jednom okamžiku všechno ztichlo. Ne jenom ten zpěv, všechno, cvrkot cvrčků co sem předtím slabě zněl z luk, dech větru ve smrkovejch korunách, prostě všechno. Děsivý ticho a všude tma. Oheň jako by tam nahoře vůbec nikdy nebyl.

Asi vám nikdy nebudu moct říct, co se tu noc stalo. Prostě to nevím. Ale jedno je jistý. Já jsem teď údolí Plačtivý skály, ta skála sama je moje srdce. Jsem tělo i duše týhle krajiny. A někdy když je mi smutno, potichu si zpívám.

*To já v horách chodím když se mlhy válí.
Svoje kouzla šeptám do Plačtivý skály.*

Príbeh Plactivý skály + Na Úteráku

Napsal uživatel B.B. Deneb + Jaroslav Šlejmar - Kutloch
Pátek, 09 Březen 2007 03:00

*Já jsem ta, co v kopcích divý ohně pálí
a do mých stop víly šalvěj nasypaly.*

B.B. Deneb

Trapsavec 2006

Na Úteráku

V obci Úterý
palič chýše pálí
Kde zapějí
až ztichnou bílé skály?
Můj tremping přišel na buben
nemůžu na vandr na Buben
Toulavé sny dostaly korekční sítko
Tam nesmím!
Zapalujou se mi lýtko

Jaroslav Šlejmar - Kutloch

Trapsavec 2006